**Република Србија**
**ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД**
**11 Пж 2069/24**
**20.02.2025. године**
**Б е о г р а д**

**У ИМЕ НАРОДА**

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Весне Тодоровић, председника већа, судије Бранке Жерајић и судије Весне Вулевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца …… д.о.о. …..., ул. ….. бр. ….., чији је пуномоћник Петар Настић, адвокат из ….., против туженог …….. д.о.о. ……, ул. ….. бр. ….., чији је пуномоћник Никола Шијан, адвокат из ….., ради исплате, вредност предмета спора 714.000,00 динара, у поступку по жалби туженог, изјављеној против пресуде Привредног суда у Новом Саду П ….. од ….... године, у седници већа одржаној дана 20.02.2025. године, донео је

**П Р Е С У Д У**

**I ОДБИЈА СЕ**, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Новом Саду П …. од ….... године у ставу II изреке.

**II ОДБИЈА СЕ** захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

**III ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

**О б р а з л о ж е њ е**

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П …. од ….. године у ставу I изреке укинуто је решење о извршењу Привредног суда у Новом Саду ИИв. …. од ….. године. У ставу II изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 714.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.02.2023. године до исплате, као и износ од 100.589,00 динара на име трошкова поступка. У ставу III изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу законске затезне камате на досуђени износ почев од 26.07.2022. године до 01.02.2023. године, као и у делу у којем тужилац тражи да се обавеже тужени да тужиоцу исплати износ од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење у испуњавању новчане обавезе.

Благовременом и дозвољеном жалбом тужени побија првостепену пресуду из свих законом прописаних разлога, без навођења дела у коме је побија, с тим да из навода жалбе произилази да се иста побија у оном делу у ком тужени није успео у спору, односно у ставу II изреке пресуде. У жалбеним наводима указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Предложио је да суд преиначи првостепену пресуду тако што ће одбити тужбени захтев у целости, односно да укине пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Тужилац је у одговору на жалбу навео да је у конкретном случају чињенично стање тачно и потпуно утврђено, те да је ожалбена пресуда у свему законита, детаљно образложена и донета уз правилну примену материјалног права. Предложио је да суд одбије жалбу туженог у целости као неосновану, те да потврди првостепену пресуду и обавеже туженог на тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка.

Испитујући законитост и правилност првостепене пресуде у границама одређеним чланом 386. Закона о парничном поступку *(„Службени гласник РС“ бр. 72/2011, 49/2013 – одлука УС, 74/2013 – одлука УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020 и 10/2023-др. закон),* Привредни апелациони суд, као другостепени, налази да жалба туженог није основана.

У првостепеном поступку нису учињене апсолутно битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1- 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер је изрека пресуде разумљива, не противречи сама себи и разлозима пресуде, а такође су дати јасни и образложени разлози о битним чињеницама који нису у супротности са изведеним доказима и стањем у списима предмета.

Према стању у списима предмета, поступак у овој правној ствари иницран је подношњем предлога за извршење на основу веродостојене исправе, на основу кога је Привредни суд у Новом Саду донео решење о извршењу ИИВ ….. од …... године, којим је обавезан овде тужени да тужиоцу плати износ од 714.000,00 динара са затезном каматом почев од 26.07.2022. године, па до коначне исплате, износ од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење у испуњавању новчане обавезе, као и трошкове извршног поступка у износу од 21.209,00 динара. По приговору извршног дужника, овде туженог, поступак је настављен као парнични поступак поводом приговора против платног налога.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда предмет тужбеног захтева јесте потраживање тужиоца према туженом у износу од 714.000,00 динара, који износ тужилац потражује од туженог по утуженом рачуну IF-145. Ценећи изведене доказе, како појединачно, тако и у целини, првостепени суд је утврдио да су парничне странке и то законски заступник тужиоца АА, законски заступник туженог ББ и ВВ, испред ……, усмено договорили сарадњу око организације фестивала ….. 2022. године, при чему је тужилац био главни организатор, док је тужени обављао послове на промоцији, маркетингу и обезбеђивању спонзора, а сачинио је и веб сајт. У конкретном случају договорена је подела прихода и то 40% за тужиоца и по 30% за туженог и трећу уговорну страну. Тужени је са брендом …… договорио спонзорисање фестивала у вредности од 5.000 евра, који новац представља приход фестивала, да би два дана након одржане манифестације изашао из партнерства. Евиденцију о приходима и расходима фестивала водио је тужилац, на чији рачун су и требали ићи сви приходи од манифестације, ради калкулације укупних прихода и расхода.

Из достављене е-маил преписке првостепени суд је утврдио да је тужилац дана 12.05.2022. године презентовао туженом финални буџет фестивала, којом приликом је навео да расходи износе 57.000 евра, док приходи износе цца 12.000 евра, те да је потребно надокнадити разлику, након чега је замолио за предлог и начин подмирења насталих трошкова у реализацији овог партнерског пројекта, а који захтев је поновио и у мејлу од 27.05.2022. године, на шта тужени није дао одговор. Дана 25.07.2022. године тужилац је замолио туженог за информацију у вези са уплатом спонзорског прихода од стране бренда …. за ….., на шта му је тужени истог дана одговорио на начин што му је послао податке за фактурисање, те га је упутио на одговорно лице у финансијама туженог. Истог дана када је тужени проследио тужиоцу податке за фактурисање

тужилац је, на име спонзорства бренда …. на фестивалу …..., испоставио туженом рачун IF-145 на износ од 595.000,00 динара + ПДВ, односно, укупно 714.000,00 динара, са датумом доспећа дана 25.07.2022. године. У мејлу од 29.08.2022. године тужени је обавестио тужиоца да је комуникацији са ….. око две фактуре које нису плаћене за догађаје одржане пре ….., као и да нема ништа против уколико тужилац може да убрза ову уплату, да би у мејлу од 18.10.2022. године навео да …. још увек није уплатио, те је замолио тужиоца за стрпљење, с обзиром на то да тужени није у могућности да пребаци уплату тужиоцу док не наплати потраживање. Након тога, тужилац је дана 14.12.2022. године послао туженом опомену пред тужбу, којом га је позвао да измири дуговање у износу од 714.000,00 динара по фактури за рекламирање бренда …. на фестивалу ….., коју опомену је тужени примио дана 26.12.2022. године, али по истој није поступио, односно није измирио дуговање према тужиоцу по утуженом рачуну. Тужени је фактурисао …. спонзорство на фестивалу, а …. је, са закашњењем од 6 месеци, извршио уплату туженом у износу од 595.000,00 динара + ПДВ.

Међу парничним странкама је у току поступка било спорно да ли тужилац има право да наплати фактурисану накнаду за спонзорство фестивала од стране бренда ….... У погледу наведене битне чињенице, првостепени суд је веру поклонио исказу законског заступника тужиоца АА, који је истакао да су сви приходи од фестивала требали бити уплаћени на рачун тужиоца, те да је било договорено да тужени, након извршене уплате од стране …., проследи уплаћени износ тужиоцу. Првостепени суд је имао у виду да из приложене е-маил преписке произилази да се тужени сагласио да му тужилац фактурише спонзорство, обећавајући тужиоцу уплату чим исту прими од спонзора, затим чињеницу да је тужени неспорно утужени рачун примио, али га није оспорио, рекламирао, нити на било који начин примедбовао, све до подношења приговора у овом поступку, као и чињеницу да из исказа законског заступника туженог ББ јасно произлази да је тужени самоиницијативно задржао новац, без икаквог договора са тужиоцем, као и без икаквог обрачуна својих трошкова, спецификације, односно било којег писаног трага на основу ког би доказивао своје потраживање према тужиоцу, односно право да задржи наведени износ.

Ценећи истакнути приговор застарелости, првостепени суд налази да је исти неоснован у смислу одредбе члана 371. Закона о облигационим односима, будући да се у конкретном случају ради о потраживању из неименованог уговора о пословној сарадњи, у погледу кога се примењује општи рок застарелости од 10 година.

На овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев нашавши да је тужени, у складу са усменим договором био дужан да након извршене уплате од стране …. проследи уплаћени износ тужиоцу, а што тужени није учинио, већ је неосновано задржао наведену уплату на име извршених услуга током партнерства, позивајући се на одредбе члана 148. и 262. став 1. Закона о облигационим односима.

Неосновани су жалбени наводи туженог да је првостепени суд погрешно применио материјално право позивајући се на одредбе члана 148. Закона о облигационим односима, будући да између парничних странака није постојао било какав уговор којим би се регулисала њихова права и обавезе. Наиме, у погледу форме закључења уговора, као правило важи принцип консенсуализма, што значи да се уговор закључује простом сагласношћу воља уговорних страна (solo consensu) у погледу битних елемената, осим у ситуацијама где је изричито предвиђено постојање писане форме уговора, а што није овде није случај, будући да се у конкретном случају ради о неименованом уговору о пословној сарадњи, за чије закључење није предвиђена обавезна писана форма. Стога је, услед недостатка писаног уговора, првостепени суд правилно ценио постојање пословног односа између парничних странака на основу

осталих изведених доказа у списима предмета, које је ценио сходно свом слободном судијском уверењу, у складу са одредбом члана 8. Закона о парничном поступку.

Правилно првостепени суд закључује да тужилац има право на законску затезну камату на досуђени износ главног дуга и то почев од утужења, односно од 01.02.2023. године, у складу са одредбама члана 277. и 324. Закона о облигационим односима, с обзиром на то да се у конкретном случају не ради о уговору о промету роба и услуга, већ о постигнутом договору између парничних странака да ће тужени, када наплати новац на име спонзорства од бренда ……, исти пребацити на рачун тужиоца. Како је првостепени суд утврдио да је новац туженом од ….. уплаћен са закашњењем, те да на дан издавања предметне фактуре, па и на дан 18.10.2022. године још увек није био уплаћен, а како из целокупног тока поступка произлази да јесте наплаћен пре утужења, то је првостепени суд правилно нашао да је потраживање тужиоца доспело подношењем тужбе у овој правној ствари, односно 01.02.2023. године будући да је у том тренутку потраживање туженог од …. неспорно било наплаћено.

Како се у конкретном случају ради се о парници у спору мале вредности, то се првостепена пресуда сагласно члану 479. став 1. Закона о парничном поступку може побијати само због битних повреда поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку и због погрешне примене материјалног права. Стога жалбени наводи туженог којима се оспорава утврђено чињенично стање нису били предмет оцене овог суда, као ни наводи којима се указује на релативно битне повреде поступка из члана 374. став 1. Закона о облигационим односима. У оцени правилности примене материјалног права суд је ограничен чињеничним утврђењима првостепеног суда.

Правилна је и одлука о трошковима поступка, донета на основу чланова 153. и 154. Закона о парничном поступку, уз правилну примену Адвокатске и Таксене тарифе.

Из изнетих разлога, применом одредбе члана 390. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу I изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка није основан с обзиром на то да је његова жалба одбијена, па је на основу одредбе члана 165. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу II изреке.

Такође, неоснован је и захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, будући да тужилац није успео у поступку по жалби, те да трошкови који се тичу датог одговора на жалбу нису били нужни за одлучивање о жалби туженог, па је на основу одредбе члана 165., а у вези са чланом 154. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу III изреке.

БЖ/СБ/ЈВ

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА**
**Весна Тодоровић с. р.**

**За тачност отправка**

**Управитељ писарнице**
**Срђан Никић**